

Aseronian kuningatar Ailana käveli linnan puutarhassa ja haisteli värikkäitä kukkia. Hänellä oli yllään kultalangoon koristeltu violetti mekko ja hänen kastanjanruskeat hiuksensa olivat tiukalla palmikolla. Ailana oli väsynyt sillä velvollisuudet valtakuntaa kohtaan painoivat. Kukat kuitenkin piristivät häntä. Puutarhassa oli monenlaisia eri kukkia kuten tulppaaneita, ruusuja ja liljoja. Muurista tukea ottivat monet erilaiset köynnöskasvit. Eräällä seinustalla kasvoi viiniköynnös. Ailana käveli sen luokse ja poimi käteensä mehukkaan näköisen viinirypäleen. Hän pisti sen suuhunsa ja pureskeli pitkään ja hartaasti. Rypäleen maku oli juuri niin mehukas kuin ulkonäkö oli antanut ymmärtää. Yllättäen Ailana tunsu vihlaisevan kivun oikeassa olkapäässään. Hän kokeili olkapäätänsä. Siinä oli jotain. Hän vetäisi sen irti ja tarkasteli sitä. Hänen kämmenellään lepäsi pieni nuoli, sellainen joita ammuttiin puhallusputkella. Nuolen pää oli tahriintunut vereen. Samassa Ailana tunsu voimakkaan pahoinvoinnin aallon pyyhkäisevän ylitseen. Nuoli oli selvästikin myrkytetty. Ailana ehti nähdä vilahdukselta kuinka hyökkääjä puhallusputkineen katosi kulman taakse. Hän yritti huutaa apua mutta suusta tuli vain epämääräistä korinaa. Rintaa puristi ja hengitys kävi katkonaiseksi. Ailana lysähti mukulakiviselle polulle haukkoen henkeään kuin kala kuivalla maalla. Vartijat löysivät kuningattaren maasta makaamasta. Hän oli hädin tuskin tajuissaan. "Majesteetti, mitä teille tapahtui", toinen sotilaista kysyi. "Myrkkyä..", nainen kuiskasi vähäisillä voimillaan. Sotilaat nostivat Ailanan maasta ja lähtivät kuljettamaan häntä jaloista ja kainaloista kannatellen. He kuljettivat hänet sisälle linnaan ja kohti kuninkaallista makuukamaria. Matkalla he käskivät ohi menevää palvelija-poikaa hakemaan hovilääkärin. Sitten he kulkivat ylös portaita ja saapuivat kuninkaalliseen makuukamariin. Varovasti he laskivat kuningattaren sängylle. Hetken kuluttua hovilääkäri saapui. Hänen perässään saapui kuningas Sandon. "Kulta, minä tässä", kuningas sanoi ja otti tajuttomuuden rajalla häilyvää kuningatarta kädestä. Hovilääkäri tutki potilasta. Samassa kuningatar alkoi kouristella ja hänen suustaan alkoi pursuta vaahtoa. "Tee jotakin!", kuningas huusi hätäntyneenä hovilääkärille. Hovilääkäri seiso i neuvottomana. "En tiedä vielä mikä myrkky on kyseessä", hän sopersi. Sitten yllättäen kouristelu lakkasi ja kuningatar makasi aivan liikkumattomana ja velttona. Hovilääkäri tutki hengityksen ja etsi pulssia. Niitä ei löytynyt. Kuningatar Ailanan ruumissaattuetta oli kokoontunut katsomaan suuri joukko ihmisiä. Renan, Aseronian pääkaupungin, asukkaat olivat pitäneet kuningattarestaan ja surivat aidosti hänen kuolemaansa. Linna sijaitsi kukkulalla keskellä Renaa ja sieltä ruumissaattue lähti kulkemaan läpi Renan katujen. Ihmisiä lähti seuraamaan saattuetta suurena kulkueena. Lopulta saavuttiin kaupungin ulkopuolella sijaitsevalle isokokoiselle masoleumille. Se oli kaunis rakennus jonka seiniä koristivat köynnöskasveja kuvaavat seinämaalaukset ja enkelipatsaat. Tänne oli haudattu useita edeltäneitä Aseronian kuninkaallisia. Ruumiskulkue meni sisälle hautarakennukseen, missä siunasi vainajan ja tämä laskettiin haudan lepoon. Aukealle maastolle oli kokoontunut sotajoukko. Dorren seiso i joukon mukana ja odotti. Miehet olivat Aseronian valtakunnan sotajoukkoja jotka odottivat hyökkäystä. Aseronian naapurimaa Desolia oli julistanut sodan Aseroniaa vastaan. Desoliaa hallitsi julma Noitakuningas Dysrael. Horisontissa kohosi pölypilvi. Desolian joukot olivat tulossa. Dorren puristi miekkansa kahvaa. Pölypilvestä erottui nyt ratsastajia jotka olivat tulossa kovaa vauhtia kohti. Dorren valmistautui väistämättömään yhteentörmäykseen. Sitten se tapahtui. Ratsumiehet saavuttivat heidät ja alkoi ankara ja sekasortoinen taistelu. Dorren huitaisi miekallaan yhtä ratsumiehen hevosta jalkoihin. Hevonen hirtahti ja nousi takajaloilleen niin että ratsastaja putosi kyydistä. Dorren syöksyi kohti maahan selälleen pudonnutta soturia. Tämä kuitenkin ehti nousta jaloilleen ja torjui Dorrenin lyönnin. Miekat kalahtivat terävästi osuessaan yhteen. Mies tuijotti Dorrenia terävästi punaisilla silmillään. Ne olivat punaiset koska mies oli kaikkien Noitakuninkaan satureiden tavoin

varjohenkien riivaama. Varjohenget antoivat voimaa, nopeutta ja kivunsietokykyä näille varjosotilaina tunnetuille satureille. Dorren ja varjosotilas mittailivat katseellaan toisiaan. Varjosotilas hyökkäsi huitaisten miekallaan nopean vaakalyönnin. Dorren torjui ja sivalsi sitten osuen varjosotilas olkapäähän. Verta purskahti haavasta, mutta varjosotilas ei tuntunut välittävän. Varjohenkien voima auttoi häntä kestämaan kipua. Varjosotilas kävi uuteen hyökkäykseen ja sivalsi kohti Dorrenin päätä. Dorren vetäytyi miekan tieltä, mutta sen kärki ulottui viiltämään haavan hänen kasvoihinsa. Dorren koitti kasvojaan. Käsi tahriutui vereen. Haava kirveli todella ikävän tuntuisesti. Haava sai Dorrenin vihaiseksi ja hän kävi uutta sisua saaneena vastahyökkäykseen. Varjosotilas torjui ensimmäiset kaksi lyöntiä, mutta sitten Dorrenin onnistui murtautua läpi tämän puolustuksesta ja survaista miekkansa tämän rintakehään. Vastustaja kaatui koristen maahan. Dorren katseli ympärilleen. Taistelu hänen ympärillään kävi hurjana. Taistelu varjosotilaiden ja Aseronian joukkojen välillä vaikutti tasaiselta. Varjosotilailla oli varjohenkien mahti puolellaan, mutta Aseronialaisia oli enemmän. Sitten, juuri kun taistelu kääntyi Aseronian joukkojen voitoksi, lähti taivaalla oleva valtava myrskypilvi laskeutumaan alas suppilomaisena pyörteenä. Pyörre törmäsi maahan ja hälvettyään paljasti hahmon jolla oli pitkä musta viitta. Hahmo oli mies, jolla oli verenpunaiset silmät, musta tukka ja kalmankalpea iho. Käsissään hänellä oli mustat metalliset haarniskahanskat. "Se on Noitakuningas!", kuului huuto. Joukko Aseronian sotilaita ryntäsi vimmoissaan kohti Noitakuningasta. Noitakuningas kuitenkin vain heilautti kättään ja näkymätön voima viskasi sotilaat ilmaan kuin räsynuket. Toinen joukko yritti hyökätä Noitakuninkaan kimppuun, mutta nämä hän iski maahan sinkoamalla käsistään salamoita. Sillä välin Dorren oli kiertänyt pienen kukkulan ja lähti hiipimään Noitakuninkaan kimppuun takaa päin. Viimeiset askeleet hän juoksi ja huitaisi miekkansa kohti Noitakuninkaan niskaa. Miekka kuitenkin kimposi ennen kuin edes osui Noitakuninkaaseen, ikään kuin olisi osunut näkymättömään seinään. Törmäys oli niin raju ja äkillinen että se heitti Dorrenin taaksepäin. "Typerä ihminen. Luuletko että voit lävistää suojausloitsuni?", Noitakuningas sanoi kääntyessään ympäri. Noitakuningas heilautti kättään. Dorren tunsu kuinka näkymätön voima iski häneen kuin jättimäinen käsi ja sinkosi hänet ilman halki. Hän tömähti maahan selälleen rajusti. Koko kehossa tuntui raastava kipu ja hetken kuluttua hän menetti tajuntansa. Aseronian kuningas Sandon käveli hermostuneena ympyrää valtaistuinsalissa. Saliin saapui palvelija joka näytti perin huolestuneelta. "Teidän korkeutenne, Aseronian joukot ovat hävinneet taistelun tasangoilla", palvelija sanoi. Kuningas kiroi raskaasti. Palvelija poistui ja kuningas jatkoi hermostunutta kävelyään valtaistuinsalissa. Samassa valtaistuinsalin painavat pariovet lennähtivät auki ja sisään astui mustakaapuinen hahmo. "Kuningas Sandon. Mukava vihdoin tavata", hahmo sanoi. "Kuka sinä olet ja miten pääsit tänne?", kuningas kysyi epäluuloisesti. "Dysrael on nimeni, mutta yleensä minua kutsutaan vain Noitakuninkaaksi" "Sinä siis olet vastuussa hyökkäyksestä Aseronian valtakuntaa vastaan", kuningas sanoi vihaisesti "Enkä pelkästään siitä. Minä nimittäin olen se joka murhautti rakkaan kuningataresi" Kuningas päästi raivostuneen karjaisun. Hän kiskaisi vyöllään roikkuvasta tupesta esiin Aseronian miekan. Se oli mystinen esine jolla oli voimallisia ominaisuuksia. Miekan kahva oli kultaa ja siinä kimalteli kolme jalokiveä: safiiri, rubiini ja smaragdi. Kuningas Sandon hyökkäsi Noitakuningasta kohti miekka tanassa. Noitakuningas kuitenkin väisti. "Typerys. Et koskaan tule voittamaan minua", Noitakuningas ilkkui. Kuningas Sandonin raivo yltyi. Hän sivalsi miekallaan kohti Noitakuningasta. Noitakuningas kuitenkin otti kädellään kiinni miekan terästä. Hän väänsi miekan terää ja se katkesi kahtia. "Vihdoinkin, ainut asia jota olen pelännyt on voimaton. Kiitos siitä kuuluu sinulle ja heikoille tunteillesi. Kai tiedät että Aseronian miekka menettää voimansa jos sen kantaja ei

ole sydämeltään puhdas. Sinun vihasi ja katkeruutesi ansiosta Aseronian miekka on voimaton. Juuri se oli suunnitelmani päämäärä kun murhautin puolisosi.” Kuningas Sandon katsoi turtana hajonnutta Aseronian miekkaa. ”Pääset pian kuningataresi luokse. Nyt sinä nimittäin kuolet”, Noitakuningas sanoi ja tarttui kuningas Sandonia kurkusta. Noitakuningas kuristi kuningas Sandonia kunnes tämä valahti elottomana lattialle. Noitakuningas poimi käteensä Aseronian miekan kahvan ja irrotti siinä olevat jalokivet. Sitten hän poimi myös terän puolikkaan, avasi valtaistuinsalista linnan parvekkeelle johtavan oven ja astui ulos. ”Kha-har!”, Noitakuningas huusi. Jostain alkoi kuulua voimakasta raakuntaa. Taivaalla linnan yllä kaarteli kolmetoista suurta mustaa lintua. Ne tulivat lähemmäksi ja laskeutuivat lopulta parvekkeen reunalle. Ne olivat Kha-hareja, miehenkokoisia jättiläiskorppeja. Ne leyhyttelivät valtavia siipiään. Noitakuningas jakoi neljälle Kha- harille kullekin osan Aseronian miekasta ja käski niitä kutakin viemään osan yhteen valtakunnan vaarallisimmista paikoista. Yhden osan, suuren rubiinin hän piti itsellään. Dorren heräsi vuoteesta koko keho kipeänä. Yllätyksekseen hän tajusi olevansa kotonaan. Hänen vaimonsa Mirjam sekoitti juuri takkatulen yllä padassa porisevaa keittoa. Sitten hän nousi ja kääntyi. ”Ai olet hereillä”, hän sanoi. ”Mitä tapahtui?”, Dorren kysyi. ”Pari sotilasta kantoi sinut tänne. Haavoituit pahasti Tasangon taistelussa. Olet ollut tajuttomana kaksi päivää.” Mirjam katsoi surumielisenä ja jatkoi, ”Sandon on kuollut ja Noitakuningas on vallannut kaupungin. Pelkään lapsemme tulevaisuuden puolesta.” Dorren nousi ähkäisten istumaan ja silitti viereensä sängyn reunalle istumaan tulleen vaimonsa pyöristynyttä vatsaa. ”Kyllä me jotenkin selviämme”, hän sanoi.